

Az ítéltábla dr. Répászky Miklós ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Reményi Anna ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **osztályra bocsátás** iránt indított perében a Győri Törvényszék 2013. április 26. napján kelt P.20.930/2009/64. számú ítéletével szemben a felperes által 65. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyben eljáró hivatal felhívására 1.562.000.-(Egymillió-ötszázhatvankettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket, az alperesnek pedig 15 napon belül 390.000.-(Háromszázkilencvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 347.328.-Ft-ot, ebből 83.799.-Ft után 2006. április 28-tól, 68.151.-Ft után 2005. december 9. napjától, míg 195.378.-Ft után 2012. november 14. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az alperest 9.000.-, míg a felperest 891.000.-Ft feljegyzett eljárási illeték állam javára való megfizetésére kötelezte. Kötelezte továbbá a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 986.000.-Ft perköltséget. Kimondta, hogy ezt meghaladóan a felperes viseli az eljárással felmerült költségeit.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a peres felek testvérek. Édesanyjuk, néhai "A"-né 2005. december 9-én, édesapjuk, néhai "A" pedig 2006. április 28-án hunyt el. Az egyesített hagyatéki eljárás keretében a közjegyző törvényes öröklés jogcímén a felek részére fejenként egyenlő arányban adta át az örökhagyók hagyatékát, melyet a hagyatékátadó végzés szerint "A"-né esetében a "Város"1...1 szám alatti ingatlan 1/1 hányada 19.750.000.-Ft értékben, a "Település"1...1 szám alatti ingatlan 1/2 hányada 2.164.000.-Ft értékben, az "B" Bank Nyrt. által vezetett lakossági folyószámla egyenlege és kamatai 1/2 hányada 36.764.-Ft értékben, továbbá MASPED részvények 50.000.-Ft értékben képezett, és terhelte 374.768.-Ft (temetési költség, hagyatéki eljárási költség és munkadíj). Az alperes a temetéshez kapcsolódóan 87.525.-Ft költséget, a hagyaték megszerzése kapcsán 214.538.-Ft öröklési illetéket, a település 1-i telek vonatkozásában pedig a korábbi időszakra esően előírt 69.675.-Ft adót és késedelmi pótlékot fizette meg.

Néhai "A" hagyatéki vagyonát a "Település"1...1 szám alatti ingatlan 1/2 hányada 2.164.000.-Ft értékben, valamint az "B" lakossági folyószámla egyenleg 1/2-e 36.764.-Ft értékben képezte, teherként áll fenn 314.548.-Ft temetési költség és közjegyzői munkadíj, valamint 154.933.-Ft jogalap nélkül átvett nyugdíjra vonatkozó hagyatéki hitelezői igény. A hagyaték megszerzésével kapcsolatosan az alperes 21.443.-Ft illetéket fizetett, ő viselte a temetés költségeit is.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a ... utcai ingatlan tárgyában a közös tulajdon megszüntetése iránt a Fővárosi Bíróság előtt per volt folyamatban, ennek eredményeképpen 9.500.000.-Ft-ért a felperes magához váltotta az alperes tulajdonrészét.

Az ítéleti tényállás szerint az örökhagyók 1997-ig "Város"1-en éltek, majd a "Város"2...1 alatti ingatlanba költöztek, melyet az alperes 1997-ben vásárolt 9.198.128.-Ft vételárért. Ennek kifizetéséhez felhasználta az alperesi tulajdont képező "Város"2...2 szám alatti ingatlan 4.150.000.-Ft-os eladási árát, valamint a szüleitől kapott 2.630.000.-Ft készpénzjuttatást is. A ...2 szám alatti ingatlan 1991-es megvásárlásához az alperes ugyancsak kapott a szüleitől már 700.000.-Ft-ot, melynek forrásául "C" által néhai "A" hoz juttatott 900.000.-Ft szolgált. A ...2 ingatlan vételára 2.200.000.-Ft volt.

Néhai "A" a tulajdonában volt "Település"2...2i ingatlanok állami tulajdonba vételével kapcsolatosan 444.000.-Ft névértékű kárpótlási jegyeket kapott.

Az alperes bérleményét képezte a "Város"1, ...1. szám alatti önkormányzati bérlakás, vételi jogáról apja nevére lemondott. Édesapja 1995-ben 1.302.400.-Ft vételáron 520.960.-Ft árengedménnyel, ténylegesen fizetendő 781.440.-Ft-ért vásárolta meg a lakást. 2002. május 28-án néhai "A", mint eltartott és az alperes, mint eltartó a "Város"1...1 utcai ingatlannal kapcsolatosan eltartási szerződést kötöttek, ebben az ingatlan tulajdonjogát az eltartás fejében a néhai az alperesre ruházta.

A bíróság megállapítása szerint néhai "A" "B"-nél nyitott lakossági folyószámlájának társtulajdonosa a felesége volt, az alperes pedig a számla tekintetében teljeskörű felhatalmazást kapott. A számláról 2005. augusztus 29-én 4.600.000.-Ft került átutalásra az alperes számlájára. Ugyanezen számláról került utalásra a ...1 utcai ingatlan vételéhez az alperesnek juttatott 2.630.000.-Ft-os hozzájárulás, illetőleg a 2000-es évet megelőzően

50.000-290.000.-Ft közötti eseti tételek. Rendszeresen, ismétlődően történtek további, alkalmanként néhány tízezer forintos tételt jelentő utalások a felperes, illetve a felesége számlájára is. Ezen juttatások családi ünnepekhez kötődtek, nagyságrendjüket tekintve mintegy 720.000.-Ft-os juttatást tettek ki. "A"-né halálát követően az alperes több részletben, összesen 430.000.-Ft-ot vett fel a folyószámláról, míg a felek édesapjának halála után további két alkalommal összesen 157.000.-Ft felvételére került sor általa.

Néhai "A"-nak a "B" Banknál lakossági devizaszámlája is volt, melyen a nővérének hagyatékából származó 10.322 USD-t helyezte el. A számla felett az alperes szintén teljeskörű meghatalmazással rendelkezett. A számla 2004. március 17-i megszüntetését megelőzően a számla 2.167.000.-Ft-os egyenlegét az alperes kapta meg.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint néhai "A" pontosan meg nem határozható időpontban „ingatlanviszonyok” megjelöléssel feljegyzést készített, melyben a családhoz kapcsolódó ingatlanokat érintő megállapításait és szándékait rögzítette. 2003. november 10-én pedig „emlékeztető feljegyzések” megnevezésű iratában az alperes által részükre természetben és pénzben nyújtott juttatásokat részletezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában mindenekelőtt úgy foglalt állást, hogy a **"Város"1...1** utcai ingatlan a Csjt.27. § (1) bekezdésében foglaltak mellett is néhai "A" különvagyonának volt tekintendő. Az elsőfokú bíróság a kárpótlási határozat, a címletcserére vonatkozó irat, valamint a 60. sorszámú irat mellékletei értékelésével bizonyítottanak látta azt az alperesi állítást, hogy az ingatlan megvásárlására kizárólag a kárpótlási jegyek felhasználásával került sor. A házastársi életközösség ideje alatt megszerzett kárpótlás pedig különvagyon, ha a különvagyonra érintette az alapjául szolgáló állam által okozott sérelem. A jelen esetben néhai "A" **"Település"2...2** i ingatlanjai után kapta a sajátjogú kárpótlást.

A bíróság a kifejtettek alapján úgy foglalt állást, hogy a néhai jogosult volt eltartási szerződéssel egyedül rendelkezni a különvagyonon ingatlan tulajdonjogát illetően, míg a tartási szerződés relatív hatálytalanságára (Ptk.203. §) alapított felperesi hivatkozást nem osztotta, kifejtve, hogy az öröklési igény tekintetében ezen relatív hatálytalanság alapjául szolgáló körülmények fogalmilag nem állhatnak fenn. Az öröklési igény a halál pillanatában nyílik meg, míg a fedezetelvonó szerződés megállapításához arra lenne szükség, hogy a szerződés megkötésének időpontjában már megnyíljon, vagy az igényérvényesíthetőség szakaszába kerüljön harmadik személy azon követelése, amelynek a fedezetét a megállapodás elvonja.

Kifejtette a bíróság, hogy a Ptk.201. § (1) bekezdése szerinti visszterhesség vélelmének fő szabálya alól a Ptk.590. § (1) bekezdése kivételt létesít, ez azonban kizárólag akkor alkalmazható, ha a körülményekből más nem következik. Nem kerülhet szóba olyan esetben az ingyenesség vélelmének alkalmazhatósága, ha a visszterhes jelleg magából az írásban megkötött szerződés szövegéből egyértelműen kitűnik.

Rámutatott arra, hogy a Csjt.60. §, 61., 63. és 65. §-ának rendelkezései nem fosztják meg a tartásra jogosult szülőt és a tartásra köteles gyermekeket annak lehetőségétől, hogy visszterhes jellegű tartási szerződés útján gondoskodjanak az eltartásról. A családi jogi alapú törvényes tartási kötelezettség ellenére sem szükségképpen ingyenes a tartási szerződés. Rámutatott arra is a bíróság, hogy tartásra, gondozásra nemcsak a teljesen magatehetetlen szülő szorulhat rá. Emellett utalt arra, hogy a tartási jogviszony visszterhes jellegét igazolja az „emlékeztető” feljegyzés is a **"Város"1...1** utcai ingatlannal kapcsolatos megjegyzésében.

Az elsőfokú bíróság a szülők sorsszerű megbetegedéseinek, koruknak, egyéb körülményeiknek, néhai "A"né naplóbejegyzéseinek és a 2003. november 10-i „emlékeztető feljegyzések”-ben írtaknak, a felperes által édesapjához 2006. február 26-i és 28-i keltezéssel írt levélnek, továbbá "D" és "E" vallomásának értékelésével úgy foglalt állást, hogy a szerződés az alperes által teljesítésre került. Kifejtette azt is, hogy nem bír jelentőséggel, ha a tartás ugyan nem minden elemében realizálódott, de az eltartott megelégedésére, az általa elvárt, elfogadott mértékben teljesíti az eltartó a gondozási, tartási kötelezettségét.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem ítélte alaposnak a színlelt ségre hivatkozással előterjesztett felperesi álláspontot és a szerződést a lényegi tartalmát tekintve teljesítettnek ítélte. Ennél fogva arra a következtetésre jutott, hogy a visszterhesen átruházott vagyontárgy a kötelesrész számításának alapjánál sem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság nem ítélte bizonyítottnak azt a felperesi állítást, hogy az alperes a szülők akaratától függetlenül jutott hozzá az örökhagyók tulajdonában álló egyes pénzeszközökhöz. Értékelte, hogy az adott pénzüsszegek az örökhagyók tulajdonát képező bankszámlán voltak elhelyezve, melyekre az alperesnek teljeskörű hozzáférést biztosítottak. Tényszerűnek ítélte azt az alperesi állítást, hogy a szülőktől két esetben is nagyobb pénzüsszeget kapott ajándékként (USA dollár, 4,6 millió átutalás), továbbá jelentős pénzajándékot kapott a ...1 utcai ingatlan megvásárlásával kapcsolatosan, de ajándék volt a "C" hagyatékból származó összeg is. Az a körülmény, hogy erre vonatkozóan naplóbejegyzések nincsenek, nem jelenti azt, hogy a szülők nem tudták, nem akarták, nem hagyták volna jóvá ezeket a pénzümozgásokat. A naplóbejegyzések hiánya akként is értékelhető, hogy mindenféle feltételhez kötöttség nélkül részesítették fiúkat, az alperest juttatásban. Nem nyert tehát bizonyítást, hogy ezen pénzeszközökhöz az alperes manipuláció útján, az örökhagyó valós döntése nélkül jutott volna hozzá. Erre figyelemmel az örökhagyók hagyatékát csupán a haláluk után az "B" számláról alperes által sem vitatottan levett összegek képezik. Ezen összegek csökkentendőek a hagyatékkal szemben fennálló terhekkkel és a fennmaradó összeg 1/2-ének, néhai "A"né hagyatéka tekintetében 68.151.-Ft-nak, míg néhai "A" hagyatéka tekintetében 83.799.-Ft-nak (mindösszesen 151.950.-Ft-nak) és kamatainak megfizetésére köteles az alperes a felperes javára.

Az elsőfokú bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az alperes javára a szülei az ingyenes juttatásokat az osztályra bocsátás kötelezettsége mellett adták-e. Ebben a körben a bíróság kiemelte, hogy az osztályra bocsátás kiköthető a megadományozotthoz címzett kifejezett nyilatkozattal, de az osztályra bocsátással kapcsolatos kötelezettség fennállásának megállapítását bizonyos egyéb körülmények is megalapozhatják. Az elsőfokú bíróság az örökhagyók feljegyzéseit, illetőleg naplóbejegyzéseit értékelve úgy foglalt állást, hogy azok nem igazolják az örökhagyók részéről annak kifejezésre juttatását, hogy a leszármazóikat egyenlő juttatásban kívánták volna részesíteni, tehát az alperes az osztályra bocsátás feltételeivel kapta volna a juttatásokat. A ... u-i és a **település 1-i** ingatlan tekintetében a feljegyzés a felperes gyermekét, illetve gyermekeit említi, a **település 1-i** telek kapcsán már a visszterhesség is felmerül a feljegyzés alapján. Arra sem utalnak a feljegyzések, hogy a ...1 utcai ingatlan vételéhez, berendezési költségeihez való hozzájárulás tekintetében elvárnák a szülők az osztályra bocsátást. Az a körülmény pedig, hogy az unokák irányában a tervezett ingatlan juttatások nem realizálódtak, az osztályra bocsátás tekintetében nem rendelkeznek

értékelhető relevanciával. A naplóbejegyzések sem utalnak a felperest érintő arányosítási szándék fennálltára és egyéb okiratokban sem bukkan fel erre vonatkozó adat.

Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomásának eredményeképpen sem látta igazoltnak azt a felperesi állítást, hogy a juttatásokra az osztályra bocsátás feltételével került volna sor. **"D"** az örökhagyókkal soha nem beszélt közvetlenül, információi a felperestől származtak, csakúgy, mint ifjabb **"F"** tanúnak. A felperes feleségének **"E"-nek** a nyilatkozata sem tartalmazott konkrét információkat e tekintetben. Nyilatkozata csupán annak a megállapításnak a további alátámasztására volt alkalmas, hogy a tervezett juttatások az unokákat célozták, nem pedig a felperest érintően fogalmazódtak meg. **"G"**, **"H"** és **"I"** tanúvallomásai sem tartalmaztak értékelhető adatot az osztályra bocsátás körében.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megítélése szerint az örökhagyók alperesnek való juttatásai kapcsán (ingatlanok, pénzügyi eszközök) sem kifejezett nyilatkozat, sem olyan körülmény nem volt megállapítható, amelyből az osztályra bocsátási kötelezettség feltételeire lehetett volna következtetni.

Ezt követően az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta azt a (vagylagos) felperesi kereseti kérelmet, amely a kötelesrész sérelmére hivatkozással kérte az alperes marasztalását. Ennek során a beszerzett igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő értékadatait elfogadva a Ptk.661. § (1) bekezdése figyelembevételével határozta meg a kötelesrész alapját, illetőleg összegét. A hagyaték értékének, valamint a kötelesrész alapjához tartozó adományok értékének együttes összegét csökkentette a hagyaték terhével, ennek eredményeképpen megállapította, hogy a felperesre, mint törvényes örökösré **"A"** né hagyatékát tekintve 11.547.632.-Ft örökrész, ehhez igazodóan 5.773.816.-Ft kötelesrész jutna, míg **"A"** hagyatéka tekintetében törvényes örökösként 4.031.882.-Ft, kötelesrészként 2.015.941.-Ft jutna. Az anyai hagyatékából a felperes a kötelesrészt meghaladóan, 9.661.533.-Ft-ban részesült ezen ítélet eredményeképpen is, e tekintetben tehát a felperes alappal igényt nem érvényesíthet, míg az apai hagyatékából a jelen ítélet eredményeképpen mindösszesen 1.820.563.-Ft-ban részesült a felperes, így 195.378.-Ft kötelesrész iránti igénye nem nyert kielégítést, melynek megfizetésére a Ptk.672. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperes 19.872.000.-Ft és kamatai megfizetésére kötelezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a **"Város"1...1** utcai ingatlan az örökhagyók közös vagyonához tartozott és emiatt a tartási szerződés érvénytelen volt. Az ingatlan vétele közös vagyonból történt és a tartási szerződés egyébként is színlelt volt. A **"Város"2, ...1** utcai ingatlan vételárának  $\frac{3}{4}$  része bizonyítottan az örökhagyótól származik, ezt az alperes is elismerte. A **...2** utcai ingatlanra megkötött adásvételi szerződés, valamint **"A"** írásbeli feljegyzése alapján megállapítható, hogy az ingatlant valóban az örökhagyók az alperesnek szánták, ezzel szemben a feljegyzés tanúsága szerint a felperesnek szánták a **település 1-i** és a **"Város"1, ...** utcai ingatlant. A **...2** utcai ingatlanra adott készpénz és az eladásából származó készpénzhez pótolta 3 millió forintos ajándék kitette a **...1** utcai ingatlan vételárának  $\frac{3}{4}$ -ét. A feljegyzés nyilvánvalóvá teszi az ajándékozás célját, továbbá megállapítható, hogy a **város 2-i** ingatlanok vétele, eladása időpontjában az örökhagyók házastársak voltak, érvényesül tehát a házastársi közös vagyon vétele és megállapítható az a cél is, hogy a **...1** utcai ingatlannal is el kell számolnia az alperesnek.

A fellebbezés hangsúlyozta, hogy az örökhagyók meghatalmazásával felvett különböző összegű pénzösszegek tekintetében a bíróság tévesen tekinti a meghatalmazást eleve ajándékozási szerződésnek. Semmi nem igazolja, hogy az összegeket az alperes részére az örökhagyók ajándékként biztosították volna. A pénzösszegek felhalmozódására a házastársi életközösség alatt került sor, közös vagyonnak tekintendő, az alperes pedig nem igazolta, hogy ezek felvételére, átutalására nézve ajándékozási szerződés jött volna létre.

A felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett módosított keresete körében kifejtett jogi álláspontját maradéktalanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a **"Város"1...1** utcai ingatlan vételára bizonyítottan nem néhai **"A"** kárpótlási jegyeiből származik, azokat ugyanis testvérei között négy részre osztotta, csupán 1/4-ét tartotta meg. Ennek körében ténylegesen további kárpótlási jegyeket vásároltak az örökhagyók, abból elégítették ki a testvérek jutóját. A saját jogon kapott kárpótlási jegyeket pedig ezt követően tudták felhasználni az ingatlanvásárlásra. **"A"**né 1995. május 1-jei naplóbejegyzése is azt támasztja alá, hogy a kárpótlási jegyeket és a megvásárolni kívánt lakásingatlanokat közös házastársi vagyonnak tekintették. A felperes álláspontja szerint egyébként az édesapja által megszerzett kárpótlási jegyek semmiképpen sem tekinthetők olyanoknak, amelyek egyedül és kizárólag az ő személyéhez kötött sérelmeket orvosolták volna. A **"Város"1...1** utcai ingatlan tehát az örökhagyók közös vagyona volt, ez kizárta annak a jogi lehetőségét, hogy arról egyedül rendelkezzen tartási szerződéssel **"A"**, ezért a szerződés semmis. Az ingatlan az örökhagyók hagyatékához tartozik.

Hivatkozott arra, hogy a ... utcai ingatlan a szülők házastársi életközössége alatt került megvásárlásra, semmi nem bizonyítja, hogy a házastársi közös vagyon vétele erre ne vonatkozna. A bíróság ugyanakkor nem indokolta, hogy az erre vonatkozó keresettel szemben miért nem állapította meg, hogy az ingatlan valójában  $\frac{1}{2}$  -  $\frac{1}{2}$  arányban képezte az örökhagyó hagyatékát.

A felperes kifogásolta, hogy a nem vitatottan közös tulajdonban volt **"Település"1...1** szám alatti ingatlan tekintetében a bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes viselte 1998-tól az ingatlan minden költségét (adók, közműfejlesztési hozzájárulás), majd az elbirtoklási perben felmerült összes költséget is.

A fellebbezés szerint a bíróság a **"Város"2, ...1** utcai ingatlan tekintetében nem értékelte megfelelően azt a körülményt, hogy a ...2 ingatlant először kézírásos adásvételi szerződéssel az örökhagyók saját részükre kívánták megvenni, továbbá, hogy az alperes saját kezű feljegyzése tartalmazza, hogy a **"C"** hagyatékot a rokonság miként osztja fel. Ebből származott a vételár, nem pedig az alperes vagyonából. Az örökhagyók a ...1 utcai ingatlan megvásárlásához az alperes által is elismerten további 3 millió forintot, nem pedig a bíróság által ítéletében rögzített 2.630.000.-Ft-ot adtak. Etekintetben tehát a bírósági ítélet tényállása iratellenes. Téves továbbá az az ítéleti megállapítás, hogy a ...2 ingatlan vételéhez az alperes a szüleitől kapott már 700.000.-Ft-ot. A naplóbejegyzések azt igazolják, hogy 1.200.000.-Ft-ért vásárolták az ingatlant, ehhez járult a haszonélvezet fejében **"J"** 900.000.-Ft-os teljesítése. A ...1 utcai ingatlan vételárához tehát az örökhagyók a teljes ....2 utcai ingatlan eladási árával, 4.150.000.-Ft-tal, valamint 3 millió forintos adománnyal, tehát mindösszesen

78 %-ban járultak hozzá. Ez a hozzájárulás az örökhagyók házastársi közös vagyonából származott.

A felperes hangsúlyozta, hogy a számlákon lévő pénzösszegek az örökhagyók közös tulajdonát képezték, a hagyaték állagához tartoznak.

Az osztályra bocsátási kötelezettség tekintetében kiemelte, hogy a Sorház utcai ingatlan ingyenes juttatásnak minősül, "A" örökhagyó feljegyzései igazolják, hogy az ingyenes adományok, köztük az ingatlanok juttatása az osztályra bocsátás kötelezettségével történt. Az örökhagyó feljegyzései ugyan nem a felperest, hanem gyermekeit nevesítik, ez a körülmény azonban az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem ad alapot az osztályra bocsátás kötelezettsége nélküli adományozás megállapítására. A feljegyzés szerint az örökhagyó szándéka az volt, hogy az örökhagyók életében az alperes tulajdonába került ingatlanok az alperes tulajdonában maradjanak, a nem rendezett ingatlanok pedig a felperes, illetőleg leszármazói tulajdonába kerüljenek.

A "**Város**"1...1 utcai ingatlan tehát a korábban kifejtettekhez képest másodlagosan osztályra bocsátandó ingatlannak minősül. A család egységes akarata szerint került az alperes tulajdonába, mégpedig ingyenesen, a feljegyzés tanúsága szerint az osztályra bocsátási kötelezettséggel.

A .... utcai ingatlant "A" feljegyzéseiben bevonta az elszámolandó ingatlanok közé. Ez is arra utal, hogy mindkét félnek valamennyi juttatást figyelembe kell venni és ehhez képest kell a hagyatékot megosztani.

A .... utcai ingatlan mellett a **település 1-i** ingatlan sem volt előadomány, mégis mindkét ingatlan szerepel az örökhagyó feljegyzésében elszámolandó ingatlanként. Ez igazolja, hogy az ingyenes adományok elszámolási kötelezettségébe ezt az ingatlant is bevonták az örökhagyók.

A "**Város**"2, ...1 utcai ingatlan vételárának 75 %-a örökhagyói adományból származott, a feljegyzésekből megállapítható, hogy ezen adomány is elszámolandó az örökhagyó akarata szerint, hiszen a feljegyzések világosan tartalmazzák, hogy valamennyi ingatlan az örökhagyók tulajdona volt és mindegyiket a peres felek közötti megosztás alapjának tekintik. A devizaszámla tekintetében az alperes ellentmondásos nyilatkozatokat tett, az azonban megállapítható, hogy a hivatkozott összeget a számlájáról a saját számlájára utalta. Peradat pedig nem merült fel arra nézve, hogy az átutalásokban, a számla megszüntetéseknél az örökhagyók részt vettek volna, ajándékozás tekintetében nyilatkoztak volna, vagy arról egyáltalán tudomásuk lett volna. A 4.600.000.-Ft-os átutalás napján "A" agyvérzéssel a kórház intenzív osztályán feküdt. Nem bizonyította az alperes azt az állítását, hogy ajándékozásra került sor.

A bíróság indokolatlanul és alaptalanul megfordította a bizonyítási terhet. Alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a perben hivatkozott összes átutalás mögött ajándékozás húzódott meg. A bizonyításra azonban az alperes kísérletet sem tett. A két legnagyobb átutalási összeggel kapcsolatosan kiemelte a felperes, hogy a devizaszámlát érintő átutalás tekintetében az állításának még azon közvetett bizonyítékát sem tudta az alperes szolgáltatni, hogy gépkocsit vásárolt volna. A 4.600.000.-Ft-os utalás körülményei is kizárják, hogy "A" erre utasítást adott volna, illetve, hogy arra képes lett volna. Mindemellett "A" né sem tüntette fel naplójában ezt a körülményt, holott minden egyéb lényeges eseményt feljegyzett

attól kezdve, hogy férje kórházba került, egészen annak hazahozataláig. A család minden tagját érintő eseményeket naplójában rögzítette, mégpedig napi szinten. A napló a néhány tízezer forintos ajándékokat, juttatásokat is tartalmazza, a per tárgyát képező átutalásokat azonban nem. Az átutalások bizonyításra kerültek, az ajándékozás azonban nem, így ezeket nem az osztályra bocsátás körén belül kell vizsgálni, azt kell megállapítani, hogy azok teljes összegével a hagyaték állagához tartoznak.

A fellebbezésében a felperes a bíróság ítéletének a hagyatéki terhek számszerűsítésére vonatkozó megállapításaival egyetértett, kifogásolta azonban, hogy a **település 1-i** ingatlannal kapcsolatos hagyatéki terheknek azt a részét, amelyet a felperes igazolt (elbirtoklási perből keletkezett költségek, adók), a bíróság figyelmen kívül hagyta. Ezek kerekített összege 400.000.-Ft.

Mindezekre figyelemmel "A"-né hagyatéka tárgyában a felperes 4.576.750.-Ft, míg "A" hagyatéka tekintetében 14.469.848.-Ft és kamatai megtérítésére tarthat igényt alappal.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az örökagyó feljegyzései nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a juttatásokra az osztályra bocsátás kötelezettségével került sor. Az édesanyjának naplóbejegyzései sem alkalmasak ilyen következtetés levonására.

Okirattal bizonyított tény, hogy a kárpótlási jegyek felhasználásával került sor a Sorház utcai ingatlan megvásárlására.

Utalt arra is az alperes, hogy az édesanyja naplóbejegyzései is igazolják, hogy a szüleit halálukig tartotta, gondozta.

Kiemelte, hogy az édesapja feljegyzése szerint a ...1 utcai ingatlan vételárát 50-50 %-ban fizették, ezen megjegyzését azonban a felperes a többivel ellentétben már nem kívánja elfogadni.

A devizaszámlával kapcsolatos utalás tekintetében kiemelte, hogy azt a szülei intézték, pár nappal később pedig a számla megszűnt, erre pedig kizárólag a számlatulajdonos volt jogosult. A szülők azt szerették volna, hogy új autót vásároljon az alperes, erre azonban nem került sor. A szülei által utalt pénzeszegek az alperesnek szánt ajándékok voltak, ők személyesen utalták azokat.

Megítélése szerint nem iratellenes az elsőfokú ítélet a felperes által hivatkozott körben, ugyanis a 3 millió forintos ajándékokra irányuló nyilatkozatát az alperes később (63. sorszámu jegyzőkönyv) korrigálta, ennek megfelelően állapította meg 2.630.000.-Ft-ban az ajándékozás összegét a bíróság.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok mindenre kiterjedő, okszerű és logikai ellentmondástól mentes mérlegelésével helyes tényállást állapított meg. Az irányadó - az elsőfokú ítéletben részletesen felhívott - jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával hozta meg döntését, mellyel annak indokolására is kiterjedően az ítéletábra egyetértett. A felperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A felperes arra alapította keresetét, hogy bizonyos - a hagyatékátadó végzéssel nem érintett - vagyontárgyak a szülei hagyatékának részét képezték, illetve bizonyos vagyontárgyak alperesre való ellenérték nélküli átruházására az osztályra bocsátás kötelezettségével került sor, illetve az alperesi juttatások a felperes kötelesrész iránti igényének sérelmével jártak. Ezen igényei eredményes érvényesítéséhez szükséges tények bizonyítása azonban a perben csak kisebb részben járt eredménnyel, továbbá megállapítható, hogy a felperes keresetét részben téves jogi álláspontra alapította.

A **"Város"1...1** utcai ingatlannal kapcsolatosan helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a Csjt. hivatkozott rendelkezései nem zárták ki, hogy az eltartásra jogosult örökhagyó az eltartásra köteles egyik gyermekével tartási szerződést kössön.

Nem alapozza meg a **"Város"1...1** utcai ingatlannal kapcsolatosan kötött tartási szerződés semmiségét az a körülmény sem, hogy a szerződéssel a peres felek néhai édesapja egyedül rendelkezett a tulajdonjog átruházásáról. A tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséhez szükséges okirat - mint egyedüli tulajdonosként bejegyzett személyt - értelemszerűen csak **"A"**-t tünteti fel vagyónátruházóként, s így az alperesen kívül csak ő írta alá a megállapodást, de a peradatok alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a tulajdonjog átruházására az örökhagyók közös akaratából, **"A"**-né tudtával, beleegyezésével került sor. Erre tekintettel megállapítható, hogy amennyiben az ingatlan az örökhagyók közös vagyonának minősült volna, akkor sem járt az átruházás a Csjt. - egyébként kizárólag a házaspár belső viszonyában irányadó - 30. § (1) bekezdésének megsértésével. Nem érvénytelen az ingatlan tulajdonjogának elidegenítésére irányuló szerződés, ha azt csupán az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonos írja alá, de a tulajdonjog átruházására az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonostárssal közös egyetértésben kerül sor.

A fentiekben túlmenően azonban az elsőfokú bíróságnak helytálló a rendelkezésre álló adatok alapján levont azon következtetése is, hogy az ingatlan különvagyoni jellege igazolást nyert. Megvásárlásának forrásául néhai **"A"** saját jogú kárpótlási jegyei szolgáltak, a vételár kiegyenlítésével kapcsolatos nyugtán és a címletcserével kapcsolatos okiraton a kárpótlási jegyek azonosítására alkalmas sorszámozás ezt kétséget kizáróan igazolja. A sajátjogú kárpótlási jegyek testvérei közötti elosztására néhai **"A"** részéről nem került sor, mint ahogy arra a felperes egyik nyilatkozatában maga is utalt: az örökhagyó helyettük más forrásból vásárolt kárpótlási jegyet és azokat juttatta el a hozzátartozóinak. Ez a körülmény a sajátjogon szerzett kárpótlási jegyek különvagyoni jellegére kihatással nem bír.

A kárpótlásról rendelkező határozat alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy - bár ilyenek is érték az örökhagyót és családját - nem a személyében, hanem a **"Település"2...2i** ingatlanok államosításával okozott sérelem szolgált a kárpótlás alapjául. A sérelem tehát **"A"** különvagyonát érte, így az annak fejében nyújtott kárpótlási jegyek is a különvagyonának minősülnek. A felperes a fellebbezési tárgyaláson hivatkozott először akként, hogy néhai **"A"**-re az édesapjától hárult **"Település"2...2i** ingatlanok valójában közös vagyoni ingatlanoknak minősülnek. Ez azonban olyan új tényállításnak minősül, melynek érdemi vizsgálatára a másodfokú eljárás során a Pp.235. § (1) bekezdésére figyelemmel nincs eljárásjogi lehetőség, így az ítéletábró sem vizsgálhatta, hogy a korabeli házastársi vagyoni jogi rendelkezések mellett megállapítható lenne-e a közös vagyoni jelleg. Utal azonban arra a másodfokú bíróság, hogy a felperes maga sem állította, hogy az ingatlanok édesapja általi megszerzésére ellenérték fejében került volna sor. Az örökhagyó

saját kezűleg írt levele szerint a **"Település"2...2-i** ingatlanokat „átírták” a nevére, hogy édesapját a további fizikai üldöztetéstől és lelki gyötrődéstől megkímélje.

A tartási szerződés relatív hatálytalanságával kapcsolatos felperesi álláspont téves, etekintetben az ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság által részletesen kifejtett indokokkal.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a tartási szerződésben az ingatlan tulajdonjogának átruházására nem ellenérték nélkül került sor. A törvényszék a Ptk.590. § (1) bekezdésével kapcsolatosan helyes álláspontot foglalt el, továbbá a rendelkezésre álló peradatok okszerű mérlegelésével - elsősorban néhai **"A"**né naplóbejegyzései és néhai **"A"** „emlékeztető” feljegyzései alapján - ítélte bizonyítottnak, hogy az alperes által a tartási szerződés a jogosult elvárásainak és igényeinek, valamint szükségleteinek megfelelően teljesítésre került.

Utóbbi, tehát a szerződés tényleges teljesítése cáfolja azt a felperesi hivatkozást is, mely szerint a szerződés valójában színlelt és az édesapja, valamint az alperes közötti ajándékozási szerződést leplezi.

A kifejtettek szerint tehát helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a **"Város"1...1** utcai ingatlannal kapcsolatosan kötött tartási szerződés nem érvénytelen, így az ingatlan nem képezi részét a hagyatéknak, továbbá a tulajdon-átruházásra nem ellenérték nélkül került sor, ezért az osztályra bocsátásra alapított felperesi igény eleve nem lehet megalapozott, továbbá a visszterhességre figyelemmel az ingatlan a kötelesrész alapjába sem számítandó be.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, mely szerint csupán az örökhagyó halálát követően az alperes által az örökhagyók közös számlájáról felvett pénzüsszegek képezik részét a hagyatéknak. A lefolytatott bizonyítás eredményének alapos és részletes mérlegelésével foglalt állást akként az elsőfokú bíróság, hogy nem nyert kétséget kizáró bizonyítást az a felperesi állítás, mely szerint az örökhagyók halálát megelőzően a számláik terhére az alperes számlájára történt átutalásokra (így különösen a 4.600.000.-Ft, valamint a 10.322 USD átutalása) az örökhagyók tudta nélkül, akaratukkal ellentétesen, „manipuláció” eredményeképpen került sor. Az elsőfokú bíróság etekintetben megfelelően értékelte azt a körülményt, hogy a nem vitatott peradatok szerint az örökhagyók korábban is részesítették (pl. ingatlanvásárlások során) nagyobb összegű juttatásban az alperest. A szóbanforgó átutalásokkal érintett pénzüsszegek hagyatékhöz tartozásának megállapítására a rendelkezésre álló peradatok nem szolgáltattak elegendő alapot.

Az örökhagyók halálát megelőző átutalásokkal érintett pénzüsszegek juttatására ingyenesen került sor, sem a felperes, sem az alperes nem állította, hogy azok ellenérték fejében történtek volna. Ekként ezen pénzüsszegek ingyenes adománynak tekintendők. Az sem volt vitatott a felek között, hogy a ...1 utcai ingatlan megvásárlásához is közös vagyoni hozzájárulást nyújtottak az örökhagyók, mégpedig ingyenesen, ugyancsak ellenérték nélkül. Az ingyenes adományok hagyatékként való hozzászámítására (osztályra bocsátás) a Ptk.619. § (1) bekezdésének rendelkezése akkor ad lehetőséget, illetőleg ilyen kötelezettséget az örököstársakra nézve abban az esetben hárít, ha a hozzászámítást az örökhagyó kikötötte, vagy a körülményekből arra lehet következtetni, hogy a juttatást a hozzászámítás kötelezettségével adta. A Pp.164. § (1) bekezdése értelmében annak a félnek

kell bizonyítania a hozzászámítás fenti feltételeit, aki arra igényt alapít. A jelen perben a felperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Olyan nyilatkozat a perben nem nyert igazolást, melyben a hozzászámítást az örökhagyók valamelyike kikötötte volna. Néhai "A" örökhagyó „ingatlanviszonyok” megjelölésű feljegyzése a tartalmára figyelemmel ilyenként nem minősíthető. Az ebben foglaltak alapján nem állapítható meg egyértelműen, hogy az örökhagyók szándéka arra irányult volna, hogy a felperest és az alperest azonos mértékű juttatásban részesítsék, illetve a már alperesnek juttatott adományokat a majdani hagyatékukból való részesedés meghatározása során figyelembe veendő, a hagyaték értékéhez hozzászámítandó juttatásnak szánták. Ezen túlmenően olyan körülmények igazolására sem került sor, melyek alátámasztanák, hogy az alperesnek való ingyenes juttatásokra az osztályra bocsátási kötelezettség mellett került volna sor.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben etekintetben relevanciával bír az a körülmény, hogy az örökhagyó emlékeztetője a felperesre nézve utalást sem tartalmaz, családját érintően kizárólag a felperes gyermekeivel kapcsolatos elképzeléseket tartalmaz. Az ítéletábra kiemeli, hogy az osztályra bocsátás kötelezettsége mindig kifejezetten az örökösök közötti jogviszonyban, a hagyatékából való részesedés arányát érintően, annak meghatározása során érvényesülhet. A feljegyzésben foglaltak, néhai "A"-né naplóbejegyzései, de a meghallgatott tanúk vallomása sem tartalmaz olyan adatot, amely arra utalna, hogy az alperes felé nyújtott juttatásokra a hozzászámítás kötelezettségével került volna sor, illetve, hogy az örökhagyó szándéka a két gyermekük hagyatékából, illetőleg a vagyonukból való egyenlő arányú részesítésére irányult volna. Az a körülmény, hogy a 2003-as feljegyzés tanúsága szerint néhai "A"-nak szándékában állt a felperes gyermekeit ingatlan juttatásban részesíteni, nem nyújt elegendő alapot annak megállapítására, hogy az alperesi juttatások tekintetében fennállt az örökhagyóknak a hozzászámításra irányuló szándéka.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel helytállóan ítélte megalapozatlannak az örökhagyók alperes részére való juttatásai (ingatlanok, pénzadományok) tekintetében az osztályra bocsátásra hivatkozással előterjesztett felperesi igényt az elsőfokú bíróság.

A Ptk.661. §-a értelmében kötelesrész illeti meg az örökhagyó leszármazóját, ha az öröklés megnyíltakor az örökhagyó törvényes örököse, vagy végintézkedés hiányában az lenne. Ezen rendelkezés értelmében törvényes öröklés esetén is megilleti a leszármazót a kötelesrész, így amennyiben az örökhagyó a vagyonát vagy annak túlnyomórészét még életében elajándékozta, a kötelesrész iránti jogosultság biztosítja a törvényes örökös számára azt a lehetőséget, hogy az örökségből legalább a kötelesrész erejéig részesüljön. A kötelesrész mértékét a Ptk.665. § (1) bekezdése, alapját pedig a 666. § és 667. §-a határozza meg.

Az elsőfokú bíróság a kötelesrész sérelmére alapított harmadlagos felperesi igény elbírálása körében helyesen vette számba a kötelesrész alapjának meghatározásakor a hagyaték tiszta értékét, valamint az örökhagyó által alperesnek juttatott adományok értékét. Ennek során az elsőfokú bíróság figyelembe vette a hagyatékátadó végzésben meghatározott vagyontárgyakból álló hagyatékot, az alperes által az örökhagyók halálát követően a bankszámláról felvett összeget, valamint az alperesnek juttatott adományok összegét. Utóbbi körben a forint folyószámláról, illetve a devizaszámláról juttatott adomány összecszerűsége

körében a felek között nem volt vita. A "**Város**"2...2 számú ingatlan megvásárlásával kapcsolatos juttatás 700.000.-Ft-os értékét az alperes ezirányú elismerése alapján állapította meg a bíróság. Ezen - az ún. „**C**" hagyatékából" származó - juttatás felperes által állított magasabb összegét a peradatok kétséget kizáróan nem igazolták, a felperes ezen állításait kizárólag saját - és az alperesével ellentétes - nyilatkozata igazolni nem volt képes. Annak ellenére sem volt bizonyítottan ítélezhető azon felperesi állítás, hogy a ....2sor utcai ingatlan teljes vételárát az alperes a szüleitől kapta, hogy az 1991. május 21-én kézzel írt megállapodás még vevőként néhai "**A**"-t nevesíti, azzal a kitételrel, hogy 200.000.-Ft foglaló a vevő részéről megfizetésre került. A peradatok összevetése alapján sem lehet ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy az ingatlan teljes vételára az örökhagyók által, kizárólag saját vagyonukból került volna kiegyenlítésre.

Alapítván kifogásolja a fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróságnak a ...1 utcai ingatlan megvásárlásával kapcsolatos örökhagyói juttatás összegszerűségére irányuló ítéleti megállapítást. Az alperes a 2010. február 9-én kelt (5. számú) ellenkérelmében valóban 3 millió forintban ismerte el az ezzel kapcsolatosan kapott ajándék összegét. Ezen nyilatkozatát azonban az alperes később megváltoztatta (63. számú jegyzőkönyv), ezen nyilatkozata egybe vág a 11. sorszám alatt beszerzett folyószámla adatokkal, mely szerint 1996. november 11-én 1.220.000.-, 1997. március 10-én pedig 1.410.000.-Ft készpénz felvételére került sor az örökhagyók folyószámlájáról. Nem iratellenes tehát és a peradatok összevetésén alapuló mérlegelésen nyugszik az az ítéleti megállapítás, amely a ...1 utcai ingatlan megvásárlásával kapcsolatos juttatás összegét összesen 2.630.000.-Ft-ban határozza meg.

A kötelesrész alapjának meghatározása során a fentiek szerint az elsőfokú bíróság által helyesen számba vett értékeket kell csökkenteni a hagyatéki terhekkel. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően - számszakilag is helytállóan - állapította meg az örökhagyók tekintetében a kötelesrész mértékét és ennek a hagyatékából való felperesi jutóval való összevetése alapján foglalt állást akként, hogy a felperesnek az édesanyja hagyatékával kapcsolatosan előterjesztett kötelesrész iránti igénye megalapozatlan, míg az édesapja hagyatékát illetően 195.378.-Ft erejéig megalapozott.

A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a hagyatéki terhek között nem vette figyelembe és nem számolta el a felperes javára a **település 1-i** ingatlannal kapcsolatosan az örökhagyók életében a felperes által viselt költségeket. Megállapítható ugyanis, hogy a felperes az 58. és 61. szám alatt fenntartott végleges kereseti kérelmében ezen költségekre nem hivatkozik, azokat a részletes elszámolása körében nem tünteti fel. Az ezzel kapcsolatos igénye tehát nem volt része a kereseti kérelmének. Az elsőfokú bíróság tehát nem sértett eljárási szabályt - figyelemmel a Pp.215. §-ára - azzal, hogy erről ítéletében nem rendelkezett.

A Pp.247. § perindításkor hatályos - és jelen perben alkalmazandó - (1) bekezdés b.) pontja ugyanakkor lehetővé teszi, hogy a fellebbezési eljárás során a felperes a keresetét felemelhesse. A felperesnek a hivatkozott költségekkel kapcsolatos fellebbezési kérelme a Pp.235. § (1) bekezdésbe sem ütközik, az nem új tényállításon alapszik, hiszen az ezirányú tényállításait a felperes már az elsőfokú eljárás során is (55/F/1. alatti irat 7. oldalán)

előterjesztette, bár az 55/F/1. számú beadvány 5. oldalán hivatkozottakkal szemben a költségek összegszerűségének részletezése elmaradt.

A fentiekre figyelemmel a **település 1-i** telekkel kapcsolatos költségek hagyatéki hitelezői igényként való érvényesítése a kereset - eljárási szabályoknak megfelelő - felemelésének minősül, így azt az ítéletábra érdemben bírálta el. Az alperes ezzel kapcsolatosan a másodfokú eljárás során úgy nyilatkozott, hogy a követelést nem ismeri el, azt nem látja bizonyítottnak. Erre tekintettel az ítéletábrának a rendelkezésre álló peradatok alapján kellett állást foglalnia abban, hogy a felperes ezirányú követelése bizonyítást nyert-e. További bizonyítás lefolytatásának ugyanakkor nem volt helye, hisz új bizonyíték előadásának a Pp.235. § (1) bekezdése értelmében nem volt meg az eljárásjogi lehetősége. A keresetfelemelés körében releváns bizonyítékok nem minősülnek olyannak, amelyek az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak a felperes tudomására, továbbá a bizonyítás lefolytatása nem az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának, hanem a kereseti kérelem felemeléssel érintett részének alátámasztására irányulna.

Az elsőfokú eljárás során a felperes 20. számú beadványa mellékleteként 6 db feladóvevényt csatolt, mely szerint a **település 1-i** ingatlannal kapcsolatosan 1997. és 1999. között "A" feladót megjelölve mindösszesen 14.412.-Ft került befizetésre telekadó jogcímén. Az alperes vitatta, hogy ezen összegek befizetésére a felperes által került volna sor. A felperes állításának bizonyítására egyéb peradatot nem szolgáltatott. A felperes csatolta a **település 1-i** ingatlant érintő elbirtoklási perben született ítéletnek és egy jegyzőkönyvnek a részletét. Ezek nem igazolják, hogy a jelen per felperese milyen költséget fizetett, illetve viselt a per vitelével kapcsolatosan. A kifejtettekre tekintettel a felperes a Pp.164. § (1) bekezdéséből fakadóan rá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, kétséget kizáróan nem bizonyította, hogy a **település 1-i** ingatlannal kapcsolatosan az örökhagyók kötelezettségeinek ő tett eleget és nem bizonyította követelése összegszerűségét sem. A keresete tehát ezen felemelt részében sem megalapozott, az az elsőfokú bíróság által végzett helyes elszámolást nem érinti.

A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolja, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a "**Város**"1, .... szám alatti lakásról, hogy az az örökhagyók közös vagyonát képezte. A felperes ugyanis az 58. szám alatt pontosított és 61. szám alatt fenntartott keresetében már nem kérte ennek megállapítását, ezirányú megállapítási keresetét nem tartotta fenn, csupán az elszámolás során, az alperes marasztalása iránti kereseti kérelem összegének meghatározásakor kezelte a .... utcai ingatlant közös vagyoniként. Az elsőfokú bíróság tehát a Pp.215. §-ban írtakra figyelemmel ezirányú megállapítást az ítélet rendelkező részében nem tehetett. Ez a fellebbezési kérelem a perbeli esetben olyan jellegű keresetváltoztatásnak - egy korábbi kereset újbóli előterjesztésének - minősül, melyre a Pp.247. §-a a másodfokú eljárásban nem ad eljárásjogi lehetőséget, így ezt az ítéletábra sem bírálhatta el érdemben.

Helytálló ugyanakkor az a fellebbezési álláspont, hogy a .... utcai ingatlan egészét a „hagyatéki állagként kell nyilvántartani”. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően az elszámolásba - helyesen - a teljes ingatlant bevonta, a hagyatéki tiszta értékének meghatározása során értékelte. Nem volt a kereseti kérelem elbírálása, tehát az elszámolás körében relevanciája annak, hogy pusztán egyik örökhagyó 1/1 tulajdonaként, vagy mindkettőjük 1/2 - 1/2 tulajdonaként veszi a .... utcai ingatlant figyelembe a bíróság, így a helyes döntés meghozatala nem tette szükségessé, hogy az ingatlan közös-, illetve

különvagyoni jellegét a bíróság meghatározza. Ezt tehát az elsőfokú ítélet hiányaként alappal felróni nem lehet.

Az ítélet tábla a fentiekben kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az állam javára a feljegyzett fellebbezési illeték, míg az alperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése szerint megállapított - az alperesi jogi képviselő nyilatkozatára figyelemmel az ÁFÁ-t nem tartalmazó - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2013. december 17.

Dr. Világi Erzsébet sk.  
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.  
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó:

